

12. Η Καταδίκη του Αμαρτωλού Εαυτού

Ανάγνωσμα: Κολοσσαείς 3:5-11

ΕΙΝΑΙ αλήθεια ότι μιλώντας για την αναστημένη ζωή του χριστιανού, πολλές φορές μπερδευόμαστε. Πιστεύουμε ότι ο Χριστός νίκησε την αμαρτία, τον θάνατο και τον τάφο αλλά μέσα μας δεν νιώθουμε ως πιστοί του Χριστού ότι είμαστε κι εμείς νικητές! Στο σημείο αυτό ο Λόγος του Θεού καταπιάνεται με τα προβλήματα του νικημένου χριστιανού.

Τα εδάφια της περικοπής μας σήμερα θα μας βοηθήσουν να καταλάβουμε ότι παρ' όλο που δώσαμε τη μεγάλη μάχη και την κερδίσαμε καθώς πεθάναμε ως προς τον παλαιό μας άνθρωπο και αναστηθήκαμε σε μια νέα ζωή, έχουμε ανάγκη το Άγιο Πνεύμα να εισχωρήσει ακόμα πιο βαθιά και να κατακτήσει όλο και περισσότερο τη νέα μας πια φύση. Πρέπει συνεχώς να αφήνουμε το Πνεύμα του Θεού να ενεργοποιεί τη δύναμη του σταυρού και της ανάστασης στη ζωή μας, αν θέλουμε να βαδίζουμε από νίκη σε νίκη. Αυτό θα συμβαίνει, επειδή οι αρχές της αναστημένης ζωής μέσα μας έχουν τη δύναμη να κατανικήσουν την αμαρτία του παλαιού εαυτού μας. Οι Ισραηλίτες είχαν κυριέψει την Ιερικώ αλλά έπρεπε στη συνέχεια να κατακτήσουν και όλη τη Γη της Επαγγελίας (ΙησΝ 13:1) με τη δύναμη του Θεού και λατρεύοντας μόνο τον αληθινό Θεό, αποκhrύσσοντας τα είδωλα.

1. Η Καταδίκη Συγκεκριμένων Αμαρτιών (εδ. 5).

Τι μας ζητάει εδώ ο Παύλος; Μας ζητάει να θεωρούμε νεκρή τη ζωή που ανήκει στον παλαιό αμαρτωλό εαυτό μας και που διευθύνεται από τα «επί της γης». Και για να μας βοηθήσει, μας δίνει 2 μικρές, ενδεικτικές λίστες αμαρτιών: η μία είναι στο **εδ. 5** και η άλλη στα **εδ. 8-9**. [Δες παρόμοιες λίστες στα: Γαλ 5:19-21· Εφ 4:19· 5:5· Ρωμ 1:24, 26 και 29-32· Απ 9:20-21· 21:8· 22:15]. Ο παλαιός, αμαρτωλός εαυτός μας θα συνεχίσει να μας βασανίζει και να μας ταλαιπωρεί, ακόμη και ως χριστιανούς, αν δεν αναλάβουμε δράση εναντίον του. Και ενώ πριν γνωρίσουμε τον Χριστό πολεμούσαμε τη σάρκα και τις επιθυμίες της με δικές μας δυνάμεις και προσπαθούσαμε να κερδίσουμε τη σωτηρία μας με απέλπιδες αγώνες, τώρα που έρχεται ο ίδιος ο Χριστός στη ζωή μας, μας καλεί να είμαστε προσανατολισμένοι στο πρόσωπό του και «στα άνω», στα αιώνια πράγματα, αν θέλουμε να βγαίνουμε νικητές. Η πίστη είναι που θα μας ικανώσει στον αγώνα μας κατά του αμαρτωλού εαυτού.

Σ' αυτά τα δύο εδάφια, το 3 και το 5, έχουμε μια πεντακάθαρη απεικόνιση της διαφοράς ανάμεσα στη *θέση* του πιστού ενώπιον του Θεού και στην *πράξη*. Η θέση του είναι ότι έχει πεθάνει ως προς την αμαρτία. Στην πράξη θα πρέπει να θεωρεί τον εαυτό του νεκρό ως προς την αμαρτία απονεκρώνοντας «ό,τι τον συνδέει με το αμαρτωλό παρελθόν». Η θέση μας είναι αυτό που είμαστε *εν Χριστώ*. Η πράξη είναι αυτό που είμαστε *μέσα μας*. Η θέση μας είναι το *δώρο* του Θεού δια της πίστεως στον Κύριο Ιησού Χριστό. Η πράξη αντιπροσωπεύει την *ανταπόκρισή* μας στη χάρη του Θεού. Ως προς τις επιμέρους αμαρτίες, τώρα: Η **Πορνεία** γενικά χρησιμοποιείται για να δηλώσει την παράνομη σεξουαλική συνεύρεση ή ανηθικότητα, ιδιαίτερα ανάμεσα σε ανύπαντρα άτομα (Ματθ. 15:19· Μαρκ. 7:21). Η ηθική **Ακαθαρσία** αναφέρεται στην ανηθικότητα των σκέψεων, των λόγων ή των πράξεων. Εδώ εννοεί την ηθική βρωμιά παρά τη φυσική. **Πάθος** σημαίνει ισχυρή κι αχαλίνωτη σαρκική επιθυμία. Η **Κακή Επιθυμία** δηλώνει έντονη και συχνά βίαιη επιθυμία. **Πλεονεξία** σε γενικές γραμμές σημαίνει απληστία ή επιθυμία για περισσότερα, αλλά εδώ μπορεί ν' αναφέρεται ιδιαίτερα στην ανόσια επιθυμία ικανοποίησης των σεξουαλικών ορέξεων που είναι ειδωλολατρία. Αξιοσημείωτη είναι η σχέση πλεονεξίας, απληστίας και ειδωλολατρίας. Ό,τι επιθυμείς διακαώς και παθαίνεσαι γι' αυτό, για να ικανοποιήσεις τον εαυτό σου, είναι ειδωλολατρία, γιατί κάνεις τον εαυτό σου είδωλο και το λατρεύεις. Κακό δεν είναι οι φιλοδοξίες, όπως δεν είναι και η σεξουαλική ζωή μέσα στον γάμο. Το κακό είναι να εποφθαλμιάζεις αυτά που έχει ο άλλος (αγαθά, φήμη, θέση κλπ.) και να θέλεις να του τα πάρεις. Η πλεονεξία θεραπεύεται αν κοιτάξεις προς τα άνω, όπου είναι ο Χριστός. Αν σκεφτείς τι έχεις εν Χριστώ, θα πάψεις να ζηλεύεις τι έχει ο κόσμος.

2. Γιατί να καταδικάσω τον Αμαρτωλό Εαυτό μου (εδ. 6-7);

Όλες αυτές τις λίστες με τις αμαρτίες των **εδ. 5** και **8-9** πρέπει να τις δούμε όχι σαν νομικίστικες επιταγές, ανάλογες με τις 10 Εντολές για να προσεγγίσουμε τον Θεό. Τώρα είμαστε εν Χριστώ και η ζωή μας είναι κρυμμένη στον Χριστό, όπως

έχουμε δει. Αυτές οι ενδεικτικές αμαρτίες είναι υπομνηστικές και προειδοποιητικές σημάνσεις στην πορεία του Χριστιανού, για να ξέρει τι πρέπει να προσέχει, και ότι ο Θεός δεν παίζει με την αμαρτία. Είναι μεγάλη ανοησία και κίνδυνος για μας ν' αρχίσουμε να εξερευνούμε ως χριστιανοί το ναρκοπέδιο της αμαρτίας. Από την άλλη μεριά, ο Ιωάννης τονίζει ότι ένας που εξακολουθητικά και συνειδητά διαπράττει την αμαρτία, ενδέχεται να μην έχει ποτέ σωθεί (Α΄ Ιω 1:4-9). Ας αφήσουμε, λοιπόν, τον Θεό μέσα από τη συνείδησή μας και το υποσυνείδητό μας να μας οδηγήει να ανακαλύπτουμε τα ίχνη του παλαιού ανθρώπου. Θα πρέπει την κάθε αμαρτία να την ανακαλύπτουμε, να την αναγνωρίζουμε, να την εξομολογούμαστε και να την καταδικάζουμε ενώπιον του Θεού. Το ένα επιχείρημα, λοιπόν, του Παύλου είναι ότι ο Θεός δεν παίζει με την αμαρτία αλλά την καταδικάζει. Το δεύτερο επιχείρημα είναι ότι όλες αυτές οι αμαρτίες χαρακτηρίζουν την προ Χριστού ζωή μας. Είναι κάτι που αφορούν το παρελθόν, ως προς το οποίο «έχουμε πεθάνει, και η τωρινή ζωή μας είναι κρυμμένη στον Χριστό, στον Θεό» (εδ. 2-3).

3. Οι Αμαρτίες της Συμπεριφοράς (εδ. 8-9^α).

Όσοι αναστήθηκαν μαζί με τον Χριστό, πρέπει να έχουν μια νέα στάση απέναντι στην αμαρτία. Η νέα αυτή στάση αφορά όχι μόνο τις αμαρτωλές επιθυμίες αλλά και τις αμαρτίες της γλώσσας. Η **Οργή** είναι, φυσικά, ένα ισχυρό πνεύμα αντιπάθειας ή εχθρότητας, ένα εκδικητικό πνεύμα, ένα εδραιωμένο αίσθημα μίσους, που σιγαρίζεται διαρκώς τον άνθρωπο. Ο **Θυμός** περιγράφει μια έντονη, στιγμιαία μορφή οργής η οποία πιθανώς να περιλαμβάνει και βίαια ξεσπάσματα. Η **Πονηριά** είναι άσχημη συμπεριφορά προς έναν άλλο με πρόθεση να βλάψει το άτομο αυτό ή τη φήμη του. Είναι μια παράλογη αντιπάθεια που απολαμβάνει να βλέπει τους άλλους να υποφέρουν. **Κακολογία** εδώ σημαίνει βρισιά, δηλαδή, δυνατή, ασυγκράτητη γλώσσα που χρησιμοποιείται κατά κάποιου άλλου προσώπου. Σημαίνει επίπληξη με χοντρό, αναιδή τρόπο. **Αισχρολογία** σημαίνει ξεδιάντροπη ομιλία, και δηλώνει το άσεμνο, το απρεπές ή το διεφθαρμένο. Είναι η πρόστυχη, ακάθαρτη γλώσσα. Ο Δαβίδ δίνει τη λύση για τις αμαρτίες της γλώσσας: «Βάλε μου, Κύριε, φρουρά στο στόμα μου, φράχτη στη θύρα των χειλιών μου» (Ψλ 141:3). [Δες και άλλες παραπομπές στα Ιακ 3:10· Ψλ 34:13· Εφ 4:29 κλπ.]

Τέλος, τον Παύλο τον απασχολεί στο **εδ. 9^α** η αμαρτία της **Ψευδολογίας**. Το ψέμα έχει πολλές μορφές. Και γίνεται διπλά σοβαρό όταν πληγώνουμε κάποιον άλλο με μια ψεύτικη δήλωση ή με τη δημιουργία μιας λανθασμένης εντύπωσης.

4. Γιατί να απεκδυθώ τον Αμαρτωλό Εαυτό μου (εδ. 9β-11);

Για ποιο λόγο ο Παύλος αναφέρθηκε σε όλες τις παραπάνω αμαρτίες και εξειδικευμένες συμπεριφορές; Ο λόγος βρίσκεται στο **εδ. 9β**: επειδή τώρα έχετε βγάλει από πάνω σας —έχετε απεκδυθεί— σαν ένα βρώμικο ρούχο τον παλιό, αμαρτωλό εαυτό σας. Μ' άλλα λόγια η νέα σας ζωή πρέπει στην πράξη να ταιριάζει με την ομολογία σας. Πώς θα γίνει να ξεφορτωθούμε τον αμαρτωλό εαυτό μας; Υπάρχουν 2 τρόποι: (α) Μη γεμίζεις το μυαλό σου με πνευματικά σκουπίδια (κουτσομπολιά, διακίνηση δυσάρεστων καταστάσεων, καταλαλιές, δυσφήμιση των εργατών του Θεού, των πρεσβυτέρων κλπ.) (β) Διώχνε την αμαρτία με θετικές πνευματικές σκέψεις (Φιλ 4:8). Ο Θεός μάς προσφέρει τη χριστιανική ζωή — δεν μας την επιβάλλει. Στο χέρι μας είναι να τη φορέσουμε πάνω μας και να τη φοράμε κάθε μέρα. Να είμαστε ντυμένοι τον νέο άνθρωπο. Κατά το **εδ. 10**, ο νέος αυτός άνθρωπος ανανεώνεται συνεχώς. Η σχέση μας με τον Χριστό ανανεώνεται κάθε μέρα. Αυτή η ανανέωση έχει στόχο να μοιάσουμε σ' αυτόν σε τέτοιο βαθμό, που η νέα μας ζωή να φτάσει στη βαθιά γνώση του Θεού («εις επίγνωσιν»). Ναι, αλλά γιατί πρέπει να απεκδυθώ τον αμαρτωλό εαυτό μου; Η απάντηση είναι ότι ο παλιός άνθρωπος μας κλέβει τις ευκαιρίες να εξομοιωθούμε σταδιακά με τον Χριστό και να φτάσουμε στην επίγνωση του Θεού. Κι αυτός είναι ο αγώνας του πιστού που γίνεται διά της πίστωσης και με τη δύναμη του Πνεύματος.

Τέλος, στο **εδ. 11** διαβάζουμε για τη μεγάλη αλήθεια ότι η διαφορετικότητα ανάμεσα στους χριστιανούς δεν είναι εμπόδιο για την ανανέωση του πιστού ή για την ενότητα των πιστών (Γαλ 3:28). Στη νέα κατάσταση στην οποία αναφέρθηκε ο απ. Παύλος δεν υπάρχουν πια εθνικοί και Ιουδαίοι, περιτμημένοι κι απεριτμητοί, βάρβαροι, Σκύθες, δούλοι, ελεύθεροι· του Χριστού είναι όλα και ο Χριστός τα διέπει όλα. Για τον Θεό δεν μετράνε οι διαφορές εθνικότητας, θρησκείας, πολιτισμού ή κοινωνικών τάξεων. Όσον αφορά τη «θέση» μπροστά σ' αυτόν, όλοι οι πιστοί βρίσκονται στο ίδιο επίπεδο, και το ίδιο θα πρέπει να συμβαίνει και σε επίπεδο τοπικής εκκλησίας. Υπάρχουν οι περιτμημένοι και οι απεριτμητοί, οι βάρβαροι, ακόμα και οι Σκύθες που θεωρούνταν γενικά ότι ήταν η πιο ακραία μορφή βαρβάρων, αγριότεροι και σκληρότεροι απ' όλους τους άλλους. Για τον χριστιανό αυτές οι κοσμικές διακρίσεις δεν έχουν πια καμιά σημασία. Αυτό που πραγματικά μετράει, είναι ο Χριστός. Αυτός είναι το παν στον πιστό που διέπει τα πάντα.

Ζούμε την αναστημένη ζωή του Χριστού; Επικαλούμαστε τη δύναμη του αναστημένου Χριστού ενάντια στις αμαρτίες που μας κλέβουν τη χαρά και την ελευθερία του Χριστού; Είναι η ζωή μας μια καθημερινή, συνεχής ανανέωση της σχέσης μας με τον Χριστό; Καταδικάζουμε τον αμαρτωλό εαυτό μας;
